

JIŘÍ HEJNIC

TEXTY

'TEXT'Y

'TEXT'Y

2

Běžec dlouhých tratí 2

Při psaní předmluvy k prvním Textům v roce 1999 jsem vzpomínal, jak mi bratr Jiří v jedenácti letech v zimě na Alkazaru rozsedl kytaru. Teď, když píšu Texty 2, je beznadějně dospělý, přestal pracovat a konečně má čas na muziku. Jenže už je mu dost let. Po éře Toys a pražských GBS se vrátil do Příbrami, kde hrál v Experimentu, Bluesbandu, v příbramském Big bandu a v Kapitán Nemo bandu. Vždycky hrál dobrou muziku, ve svých kapelách většinou svoje věci, na hraní cizích převzatých hitů po diskotékách rezignoval. V povídkách mám zachycený konec big beatu v Čechách. Bratr padal na hubu, ale po čase se zvednul a zkusil to znovu. Když byla Příbram zakázaná, staříček robur mého otce jel odpoledne jako pojízdná prodejna po obcích, nabízel ovoce a zeleninu a večer odvážel The Toys - kapelu s aparaturou a s fandy. A když nešlo ani to, vystupoval Jiří s basou v místním divadle v pohádkách. Nejméně desetkrát jsem mu říkal, nabídní písničky známému zpěvákovi, někde se musíš chytit, ale měl svou hlavu.

Roku 1999, kdy první Texty oficiálně vyšly, byla svoboda. Už existovalo CD se sedmi písničkami, Polívka dršťková (1996), kterou Petr Vašina s dílčí pomocí Jirky nazpíval. Dala se dohromady kulturní Příbram, bývalý starosta Příbrami Václav Chvál se stal ředitelem Knihovny Jana Drdy a vydal Příbramského muzikanta, moje povídky Ztracená závrať, Texty od Jiřího a celou řadu básnických sbírek.

Největší úspěch, který se nám povedl, bylo nastudování příbramského muzikálu Chytit kometu v Divadle Antonína Dvořáka v Příbrami v roce 1999. Zafungovalo přátelství, znal jsem jako divadelní recenzent Jiřího Žantovského, vysokého ředitele Divadla F. X. Šaldy v Liberci, a jeho ženu, drobnou režisérku Irenu Žantovskou, tamtéž. Učila také na Soukromé herecké škole v Praze, své žáky si vzala do praxe za minimální gáži do divadla v Příbrami na nový příbramský muzikál! Ilona Smejkalová, dnes Národní divadlo Praha, byla dramaturgyně. Sice jsme se na počátku sešli, ale potom stále neměla čas. O premiéře všichni byli nadšení, jen já se divil, co z mého scénáře zbylo.

Hrálo se na kasu, nikoliv na předplatné, osm představení a dvě v Divadle U Hasičů v Praze, některá objednaná dopolední představení pro školy odpadla. Dva studenti herecké školy zůstali v Příbrami, ostatní se nakonec rozprchli po republice, do rádií, divadel i naprosto jinam. Na pražském představení se CD Chytit kometu prodávalo za stovku, účinkující zpěváci z pětadvaceti písniček nazpívali devatenáct. Písničku Poslední soud zpívali dopoledne na Nově téměř všichni. To bylo asi všechno.

Soundtrack Chytit kometu natočil ve Vrančicích „Australan“ Jaroslav Reinisch, účinkující ho dotočili na muziku již dříve nahranou. Ivan Korený hrál kytary, klávesy Štěpán Eliáš, piano a banjo Jarda Slepíčka, bicí Karel Vršecký, baskytary Jiří Hejnic, flétnu a foukací harmoniky Petr Vašina, flétnu Libor Krmášek, tenors-

axofony Pavel Hrubý a Petr Štěpánek, altsaxofon Bohuslav Filip Burda, trumpetu Dan Janiš, trombon Alois Hadač a akordeon František Pávek, vše sestavil pianista Mirek Příbýl.

Zbylo mnohokrát „dopalované“ album, počet vložených listů s fotkami a písničkami záležel na dobré vůli prodávajícího. Martin, Aleš Cibulka, se opravdu stal televizní a rozhlasovou hvězdou, ale jako bavič.

Doba šla svou neúprosnou cestou. Václav Chvál padl uprostřed věty, knihovna přestala tisknout básničky. Zemřel Ringo Kadlec, bubeník prvních Toys.

Další album je Demo z roku 2006, hraje ho kapela Petr, Otto a Já. Deset lichých skladeb natočil Petr Vašina na kytary, flétnu a foukací harmoniky. Otextoval dvě melodie Rorryho Galaghery a Neila Younga, ostatní jsou jeho věci, zpívá a hraje báječně, s přehledem. Sudé pecky chrlí Jiří Hejnic, zasněžený romantik, na baskytaru, kytaru a kazoo. Třetího hráče na perkuse jim dělá Otto Hejnic junior, můj starší syn.

V skladbě O cestách a souhvězdích, uvádí Petr Vašina Bangkok, Mekong nebo Tokio, písničky ztratily svoji malou českou identitu, ale nechytily se. V době, kdy se všechno vrací a kdy na Dvojce je největší hvězdou Waldemar Matuška, je o ně jen lokální zájem.

Prosím tě, rozsviť je maxisingl čtyř písniček z roku 2009, kde se k původní sestavě Petr, Otto a Já přidává ještě Ivan Korený na kytary. Hrají se pecky z Dema 2006, skladby jsou sice plnější, ale zároveň komplikovanější, od zcela profesionálního, ale podstatně dražšího provedení muzikanti ustoupili.

Konečně jsme na seznamu písniček a textů v knize Texty 2.

Knížku začíná Duha, z CD Petr, Otto a já, a po ní je zařazena Jiřího slavná píseň Smíchovské pivo, zachycující bouřlivou předvánoční náladu, třetí je nikde nezaznamenaný Jémíne valčík, kdy se pivo ještě zvládne. Kouzlo vypráví o momentu, kdy se ztrácí hlava, upřímně závidím, brácho. Prázdna láhev od piva neznamená dát si ještě jedno, ale naopak, doma v ledničce je načatá meruňková marmeláda. Kolikrát shrnuje rozpory mezi pohlavími, „kolikrát, o nic nejde, kolikrát na tom nesejde, kolikrát, nejmenší tisíckrát.“ Tkaničky je skladba z hluboké minulosti, tkanička se na botě věčně rozvazovala. Stejně neposlouchal barevný Míč, kdy nám bylo deset pryč. Obrázek na dlaždičce brácha napsal po smrti mamky, „dlužnej, zůstal jsem ti dlužnej.“ Naopak v textu Jak napsat knížku neznám tu dámu, neznám okolnosti, nechám se poučit. Francouzka je obrázek otištěný v časopisu, návrat do telecí let. V To se ti líbí autor potkává potenciální partnerku, která uvažuje jako sedmnáctka, a zpívá jí bezelstně „jsem z tebe hotovej“. Ve Žvatlání a blábolení příběh pokračuje, „Nino, víno, Nino,“ volá na ni. Na závěr je Svítání, kdy osamělý po probdělé noci řekne správné slovo. Zbytečně.

Tok, to je cesta výš, na nejvyšší kopec Brd, ale létání se nekoná. Horko je letní pohled na holčinu v kašně, a „slunce pálí, pálí a žhne.“ Nedělní ranní pobožnost

se neodehrává na Svaté Hoře, ale s rusovlasou dívkou, samozřejmě v posteli. Akt, milování, okamžik splnutí, atd. se hojně v písních vyskytuje. Jiří vyslovuje, co se obecně neříká. Povídka Řeka a stejnojmenná píseň evokují dětství, mohutný proud zpěněné Oharky. Projdu bránou, tady se poprvé mluví o nastávající smrti, ale nakonec zpívá „neumím se připravit.“ Písmena z CD Petr, Otto a Já jsou o písmenech, o vzpomínkách na bývalé holky, hezký, jedinečný text. Písničku Obchodní schůzka spojil autor se vzpomínkou, kdy přišel o panictví, „svatá pravda, nestálo to za nic,” tvrdí. Spadané listy, evergreen Josepha Kosmy, je cizí melodie, autor myslí na minulou milenkou, kouká do světla jejího pokoje, a kdyby ho potkala, odpoví jí, že je tu na procházce.

Na jednu stranu je v textech živočišná potřeba lásky, „jsem z tebe hotovej”, na druhou stranu je zde opouštění, a to definitivní: Nad hrncem pára, kdy muž poznává, že ji už nezajímá, že mu nepatří.

Ptal se mě, co na ni říkám? Co říct? Jen pár chvil, vidí svazek klíčů a všechno je najednou jinak. Příště se jen dívá. Agresivní Červená je o tom, jak ho v metru zasáhla žena v červených šatech a doplňcích, musel vypadnout, jinak by zkolaboval. Nevyhýbá se soukromým tématům, jako je Valetol, Odpoledne na kole – text na písničku Michala Filiny, úvahám, jestli se máme dobře, nebo špatně. Zatím je v knize zapsáno 40 textů, další možná přibudou. Kniha Texty 2 bude připravena ke stažení na www.petrottoaja.cz a v dohledné době bude vytištěna.

Malířka a divadelní výtvarnice Milada Voláková - Mojsejevová se vrací od nové figurace k realismu a jednotlivé písničky nyní doprovází.

Budou se také tisknout částečně opravené původní Texty. V nich je skladba Jih proti Severu.

Maxisingl nazvaný Jirka Hejnic - Písničky obsahuje skladby Jih proti severu, Tok, To se ti líbí a Řeka. Vyjde na CD v květnu roku 2016, nahrál ho Jiří Hejnic, zpěv, kytara a baskytara, a Michal Filina, klávesy a akordeon.

Hlavním problémem kapely Petr, Otto a Já byla zaneprázdněnost Petra, neměl čas ani hrát a ani skládat, zatímco Jirka, který nemusí jezdit do zaměstnání, chrlí nové skladby. Uskupení pod názvem Jirka Hejnic - Písničky může nové věci hrát během 14 dnů. Tvoří ho Jiří Hejnic, zpěv, baskytara a kytara, Michal Filina, zpěv, klávesy a akordeon, doplňuje ho Otto Hejnic jr., bicí a perkuse, eventuálně Jiří Kolman, bicí a perkuse, a příležitostně možná přibudou i další muzikanti, např. Ivan Korený. Jiří Hejnic, Michal Filina a Otto Hejnic jr. hráli i na představení mé nové knihy Sifon, Venda a jejich lásky. Kapela Petr, Otto a Já nekončí, bude hrát dle možností Petra Vašiny.

Budeme čekat, jestli se mezi písničkami z poslední doby najde ta pravá, vítězná, všechny oslovující. Pokud ne, zůstanou tyto, spolu s dalšími skladbami Toys, Kapitána Nema, Petr, Otto a Já v přihrádce, která je jen Příbramákovi jasná, nic víc, nic míň.

Otto Hejnic

Slovo autora:

Rád bych zde poděkoval těm, bez kterých bych svoji novou knížku textů nevydal: mojí ženě Majce, Karlovi Hynkovi Šťastnému za kompletaci knížky, bratrovi Ottovi za průvodní text, Miladě Volákové-Mojsejové za ilustrace, Lence Vlasákové za seřazení textů a především kamarádům muzikantům, se kterými písničky v různých seskupeních hraju (Michalovi Filinovi, Ottovi Hejnicovi juniorovi, Petrovi Vašinovi, Ivanovi Korenému, Ondřeji Sobotkovi a Jirkovi Kolmanovi).

Doporučuji podívat se na moje stránky www.petrottoaja.cz, kde si můžete některé písničky poslechnout a kde budu i nadále nově nahrané písničky a texty představovat.

Jirka Hejnic

Duha

duho jo duho čarokrásná
vždycky se zjevíš zčista jasna
oblouk na nebi uplakaným
a pak mi zmizíš než dokouřím

oblouk na nebi uplakaným
a pak mi zmizíš než dokouřím
po nebi mraky rozházený
jak dívčí vlasy po rameni

po nebi mraky rozházený
jak dívčí vlasy po rameni
vzpomněl jsem holka jak jsem tě měl
nikdy jsem na to nezapomněl

duho jo duho s tebou je kříž
jsi jen na chvílku potom zmizíš
oblouk na nebi uplakaným
a pak mi zmizíš než dokouřím
zůstanou mraky rozházený
jak dívčí vlasy po rameni

Martin

zas je mi, Martine, je mi z tebe úzko
jsi skoro dospělý, čas mi tě vyměnil
kdybys Martine, kdybys ztratil slůvko
chtěla bych objevit ten tvůj vzdušný cíl

když žehlím košile, když se večer stmívá,
když balím svačinu, když peru, cos zašpinil,
někdy si vzpomenu, jak hlavu jsi mi dal do klína,
zašeptal mámo, rád bych se pomazlil

když se mi bráníš, když o mne nestojíš, vztekej se, jak dlouho chceš,
nesmyješ, nesmažeš, nikdy to nezměníš, zůstane v tobě má krev

kdybych se nebála, že ušklíbneš se na mě,
řekla bych Martine, svěř se mi, čekám tu,
pro tebe do boje vytáhnou mé zbraně
na díru na srdci přišiju záplatu

píseň matky z muzikálu Chytit kometu

Smíchovskej pivovar

když moc chceš, tak to nejde, ale někdy se to sejde
jako v kartách dobrej list
zajdeš jen na jedno, nechceš si ani sednout
ani něco malýho sníst
plnou nákupní tašku, housky knedlíky v prášku
všechno podle seznamu
dopadne to jinak, než předsevzal sis
než jsi vstoupil do baru

smíchovskej pivovar, ten za to má milá může
že jsem se domů až k ránu dostal
a večer zůstal ti dlužnej
smíchovskej pivovar, tam stížnost dej moje milá
to není moje vina, s tebou není žádná psina
a mě teď trápí kocovina

dáš si pivo v stoje, kamarád říká co je
no zasedni, na co bys stál
to argument je správněj, ještě mi jedno nalej
mám čas proč bych pospíchal
pivo to chce pít v klidu, někdo přines živou rybu
a stůl je plnej paňáků
kopneš ho tam na zdraví, to ti náladu spraví
a hned máš všechno na háku

večer je tu živo, nestačej točit pivo
na stole jsou topinky
slivovice z flašky, někdo ti kop do tašky
a rozsypal rozinky
zasmějem se tomu, dneska nepůjdem domů
vždyť makám v tejdnu sedm dní
dneska to tu žije, dobře se pivo pije
projednou se nezbláží

smíchovskej pivovar, ten za to má milá může
že jsem se domů až k ránu dostal
a večer zůstal ti dlužnej
smíchovskej pivovar, tam stížnost dej moje milá
to není moje vina, s tebou není žádná psina
a mě teď trápí kocovina

Jémíne valčík

jé é jé jémíne
vím mě to nemíne
jé é jé jémíne
vím mě to nemíne

zubatá za rohem brousí kosu
nacpu se dám si do nosu

no a co na tom, že jsem starej
číšníku ještě mi jedno nalej

jé é jé jémíne
vím mě to nemíne
jé é jé jémíne
i Vás to nemíne

Kouzlo

mám otevřenou pusou oči dokořán
konečky prstů bubnujou do tvojí bílý kůže
puls bouchá mi do spánku, začínám se třást
když vdechuju Tvé tělo s vůní parfému

vypadá to, že jseš na tom stejně jako já
vypadá to, že jsi na tom stejně

ztrácím pevnou půdu pod nohama
propadám se někam mino čas
vidím nebe tvých vlasů na mě padat
a přístav těla, a cítím přístav tvýho těla

a kouzlo přichází potichu a po špičkách
bloumá pokojem a je blíž a blíž
tvůj horký dech ve mně víří prach
a zapaluje svíce, svíce naplnění

vypadá to, že jseš na tom stejně jako já
vypadá to, že jsi na tom stejně

připadá že málo je výletů mimo čas
ze kterej čerpám sílu v dalším období
a přede mnou jen hradba, hradba šedivejch dní
ze kterejch žádný kouzlo nevychází

zas ztrácet pevnou půdu pod nohama
propadal se někam mimo čas
čekat na kouzlo až se objeví
a zapálí svíce, svíce naplnění
čekat na kouzlo až se objeví
a zapálí svíce, svíce naplnění,

Prázdná láhev od piva

klouzavej let motýla, dvě židle na balkóně
a čtyři oblázky, příjemný do ruky
hrnek s kafem, na který jsem zapomněl
talířek s drobkama, od snědený bábovky
prázdná láhev od piva, na kuchyňský lince šťáva
v ledniče načatá meruňková marmeláda

já vím, už vím, že někam patřím
a cítím, že je to tak
vím, vím, že patřím
a že je to dobrý, je to dobrý, je to dobrý,
je to dobrý, že je to tak

klouzavej let motýla, semínka v dlaních
nahore šiška, na vysokým stromu
na stráni květy, květy rozsypaný
v hospodě zavřeli a já, pomalu se vracím domů
prázdná láhev od piva, na kuchyňský lince šťáva
v ledniče načatá meruňková marmeláda

já vím, už vím, že někam patřím
a cítím, že je to tak
vím, vím, že patřím
a že je to dobrý, je to dobrý, je to dobrý,
je to dobrý, že je to tak

klouzavej let motýla, prázdná láhev od piva
klouzavej let motýla

prázdná láhev od piva klouzavej let motýla
prázdná láhev od piva

Kolikrát

kolikrát prohlížím si
tvoji tvář i tvoje křivky
kolikrát, nejmíň tisíckrát
kolikrát ptám se tě hloupě
taký jsem na slovo skoupej
kolikrát, nejmíň tisíckrát

když stojím ve dveřích
slabej jak pápěří
vůbec si nevěřím
a nevím co mám udělat
tak trčím tam, jako vohnutej drát
ty přivřeš oči, zakroutiš hlavou a otočíš se akorát

kolikrát ohlídnu se
a usměju se, když zahlídnu tě
kolikrát, nejmíň tisíckrát
kolikrát jen pro tebe
utrhnul bych kus nebe
kolikrát, nejmíň tisíckrát

když sedíš schoulená
u brady kolena
v duchu líbám tvý ramena
a nevím co mám udělat
tak trčím tu, jako vohnutej drát
ty přivřeš oči, zakroutiš hlavou a otočíš se akorát

kolikrát o nic nejde
kolikrát na tom nesejde
kolikrát, nejmíň tisíckrát
kolikrát, nejmíň tisíckrát

Tkaničky

když vyjdu z domu tak za chvíličku
už mám rozvázanou tkaničku
zas povolila klička už je to tady
rozbila se tkanička zas je to tady
jak zavázat jí s tím si neví rady

zkoušel jsem točit kličkou doprava
stejně povolila to je otrava
a tak jsem točil vlevo bylo to horší
i když jsem dotáh uzel nebylo to lepší
s tkaničkou problémy mám čím dál větší

koukám se kolem lidem na boty
nikdo nemá takový trampoty
nemusí každou chvíli před tkaničkou klečet
tak nezlob domlouvat jí skoro vzteky brečet
o takovém problému jsem ani nečet

vymejšlím reklamní klipy
problémy vyřeší suchý zipy
a v létě sandály a mokasíny
do deště holínky, kozačky do zimy
i bez tkaničky se dá chodit po zemi
stejně mě štve že za chvíličku
mám rozvázanou tkaničku
byla snad malá klička, to nebude tím
málo jsem utáh uzel, za uzel ručím
vázat se tkaničku se pořád učím

Míč

míval jsem barevnej míč
no a teď už je pryč
prak a duhovou kuličku
opici na gumičku
hromadu dalších věcí
míval jsem rád
něco jsem rozdal něco poztrácel
neumím už si hrát

hrával jsem fotbal taky
hru na Němce na Rusáky
na schovku na pikolu
fandil jízdnímu kolu
hromadu dalších věcí
míval jsem rád
něco jsem rozdal něco poztrácel
neumím už si hrát

s míčem zas o zem si házet
na plácku za barákem nastřelit tyč
najít tě schoulenou ve vysoký trávě
zas rozbít okno a utéct pryč

Obrázek na dlaždičce

obrázek malovanej na dlaždičce
copatá holčička sedí na plotě
a chlapec
hraje pro ní na píšťalku
klikatá cesta a jaro v plném proudu
dřevěnej rámeček
a slavík na špaklu

říkalas ta holčička to jsem já
a kluk co hraje to je autor
mladej student
co mě platonicky miloval
chodila jsem tenkrát na reálku
bylo to ve válce
když mi ho daroval

vždycky jsi stála na mé straně
omlouvala rošťárny dlouhý vlasy
a moje průšvihy
chodila řešit do školy
dostával jsem víc než jsem dával
zůstal jsem dlužnej
dlužnej zůstal jsem ti dlužnej

obrázek malovanej na dlaždičce
copatá holčička sedí na plotě
a chlapec
hraje pro ní na píšťalku
klikatá cesta a jaro v plném proudu
dřevěnej rámeček
co pamatuje válku

Jak napsat knížku básní a povídek

prosila o písek na poušti, jak zapsat
myšlenky pocity nálady, jak vyrovnat je
do rýmů, jak vojáky do šiků jaký slova
použít, jak je seřadit
pak vzala barevnou tužku a nakreslila obrázky pro knížku

nosila písek po poušti a slova
skládala jedno za druhým a druhý za třetím stavěla z nich
hrady zámky a rozkvetlý zahrady
na konci řádek vznikál rým
pak vzala barevnou tužku a nakreslila obrázky pro knížku

nosila svůj písek do pouště a věřila že
její písek poušti chybí, psala básně
pod sebou, povídky za sebou, psala
sdělení pro ostatní lidi
pak vzala barevnou tužku a nakreslila obrázky pro knížku

je to tak jednoduchý
stačí vzít barevnou tužku a nakreslit obrázky pro knížku
je to tak jednoduchý, nic na tom není, je to jednoduchý

věnováno: básnířce Lence Vlkové

Sedím u stolu

sedím u stolu a nevím co se děje
útržky vět mi bušej do uší
všichni jsou chytrý a všechno někam spěje
kdo si dá pivo číšník zabručí

říkám jo jo jó a nevím vlastně čemu
a všichni kolem jedou na plnej plyn
sedím u stolu a nevím co se děje
a slova padaj do pivních peřin

sedím u stolu a je to pořád stejný
lustr se pohnul chyt jsem se půllitru
už mi je jedno že nevím co se děje
nohou si s lustrem klepám do rytmu

Francouzka

nechci holku z našeho města, jsou to jen frajerky libový
když domluvíš si s nima rande, tak nepřijdou, to se ví
já namluvil jsem si Francouzku
ta je úplně z jinýho těsta
než ty hoplky změsta

moje holka ta má šmrnc, to koukaly by holky z města
hned by se ptaly jak to dělá, že zuby se jí tak fantsticky blejskaj
postavou se jí vyrovná
počítám že jedna holka ze sta
pořád je se mnou

voháklá je extra třída, podle posledního francouzskýho vkusu
to by mi všichni záviděly, kdyby viděli jak dáváme si pusku
nás dva nikdo nerozdělí
vozím jí sebou i v autobusu
pořád je se mnou

mě ale mrzí na tý mojí holce, že když se nikdo nedívá
že ona i na jiný, se pořád stejně usmívá
když se jí zeptám, jestli mě má ráda
neodpoví na otázku
je totiž na obrázku

To se ti líbí

to se ti líbí žít s pusou od melounu
na uchu bláznivý cingrlátko
do lidí vrážet a smát se tomu
a spojení jen na krátko
čekám na značkách blízko parku
hraješ se mnou simultánku

a já jsem jsem z tebe hotovej
hotovej úplně hotovej
na růžovo přebarvím každou větu
pro jednu ubalenou cigaretu
blázen jsem do tebe blázen

to se ti líbí neplánovat
to co má se stát to přijde
problémy trable necháš na pak
a uvěříš že všechno vyjde
pramen vlasů zapleteš do copu
přečkáš každou potopu

to se ti líbí jenom se smát
užíváš si každou chvíli
nerozčilovat se nenadávat
v klidu doplňuješ až k cíli
uschlou růži utopíš ve vaně
pak si dáš dvě snídane

a já jsem, jsem z tebe hotovej
hotovej úplně hotovej
na růžovo přebarvím každou větu
pro jednu ubalenou cigaretu
blázen jsem do tebe blázen
s úsměvem padám z vejšky na zem

Žvatlání a blábolení

už se blížíím, jsem dva kroky od tebe
v jedný ruce sklenku a druhá mne zebe
od láhve vína co z mrazáku jsem vyndal
na sklenku cinkám domluvenej signál
Nino, víno, Nino,

nalejvám víno sklenička se rosí
jak je to dlouho, co běhali jsme v parku
bosí a nohy zábly
od ranní rosy
Nino, nese se víno, Nino, jsi celá rozcuchaná

u sandálu utrhl se ti pásek,
byli jsme smíchem nakažený
a náš rozhovor
bylo jen žvatlání a blábolení
Nino, máme nalitý víno

a polštář padá na zem a já jsem do tebe blázen
polštář padá na zem a já jsem , jsem to tebe blázen
a slova ztrácejí význam, najednou zbylo z nich jen,
žvatlání a blábolení

Nino, Nino, Nino, moje milovaná

Naježený pejzy

koukla se jen tak, přes rameno
a pak se otočila a mně se naježily pejzy
mráz a hned horko, mne polilo
narostly mi křídla a já lítám, lítám
pak rukou projela si vlasy a usmála se
cvaknul vypínač zablesklo se mi v hlavě
prosím o tanec, jsme na parketě
ona přikývne a už je vedle mne, vedle mne,
vedle sebe jí mám
tančí nádherně, nádherně
už se jí dotýkám
já se jí dotýkám, dotýkám
cítím vůni těla
a jeho rytmus do mne proniká

a je to pryč a já mám tě plnou hlavu
dopoledne v práci, v bazénu když plavu
nepomáhá pivo ani jamajské rum
myslím jenom na tebe přicházím o rozum
nepomáhá cvičení a to že žiju zdravě
z toho správně zdravě, začíná hrabat v hlavě
byla jedna pusa, no možná víc jich bylo
mě bylo z tebe holka, sladoučko a milo

Tadeáš svatej říká, že ten kdo jen nechrní
něco přeje, a on mu to splní
aby jsi mne milovala, křičím do tmy lásko
je tu druhá možnost, že samo by to přešlo
beru druhou možnost, hlavně ať je to brzy
že nejde vybrat první to nás s Tadeášem mrzí
chycenej ve smyčce, starýho gramofonu
opakuju dokola, zoufalejch pár tónů
v barevném filmu mi pořád běží hlavou
dokola do kola, dokola do kola
jak koukla ses jen tak přes rameno...

a je to pryč a já mám tě plnou hlavu
dopoledne v práci, v bazénu když plavu
v barevném filmu mi pořád běžíš hlavou
dokola do kola, dokola dokola, DOKOLA

Svítání

hlasitě tikají hodiny v hlavě
dávno je večer pryč a v pokoji jak na Vltavě
houpy hou houpám se tmou a nemůžu spát

zbevá jen čekat na slunce
čekat na novej den
o pomalý zdlouhavý svítání
nebudu připraven
tma pomalu bledna noc začíná tát
do stropu koupám v hlavě pusto prázdno
nechce se mi spát

vstanu začíná svítat jdu se podívat
kýč svítání jdu na balkón přivítat
když si slunce našlo kolíky na prádlo
ze mne to jedno slovo najednou vypadlo

letělo přes červený střechy přes autobusy
já se za něj styděl a chtěl ho vrátit zpátky do pusy
když už tady bylo našlo si ho svítání
neřeknu ho nahlas použiju šeptání

lásko, lásko

Mami

mami omluvit bych se chtěl
jen obzory v dálce jsem před sebou měl
tvrdě a za svým bezohledně šel
pohladit dát ti pusu to jsem neuměl

mami pořád tě v sobě mám
proč se po letech najednou otvírám
nejde nic měnit, v pokoře v lítosti jsem
mami tryská to ze mne ven
teprve teď jde to ze mne ven

Tok

probouzím se ráno, nohy mne bolí, celou noc jsem šel
vystoupal na vrchol hory, na nohou těžký boty měl
nádhernej rozhled do kraje, nebylo kam dál vejš jít
chtěl jsem tam nahoře zůstat, nebe si podmanit

roztáhnout ruce mít křídla a obletět celej ten kraj
jen z výšky na všechno se dívat v uších jen šustění větru
vyletět vejš než ptáci lítaj...

zout z nohou těžký boty, nevážit vůbec nic
lehkej jak pírkó se vznášet odletět z vrcholu pryč

přistát u tvých nohou, to jsem si tam nahoře přál
tak máchnul jsem mocně rukama, na zemi jsem stál
pořád na zemi jsem stál...

cesty vedly jen dolů, tu nejprudší jsem sjel
šlapal do pedálů kola v uších vítr měl
když jsem se blížil k hospodě, tak jsem se probudil

probudil jsem se ráno, celou noc jsem šel
vystoupal na vrchol hory, těžký boty měl
celou noc jsem šel, nikam nedošel, marný a zbytečný
celou noc jsem šel, nikam nedošel
celou noc jsem šel...

Horko

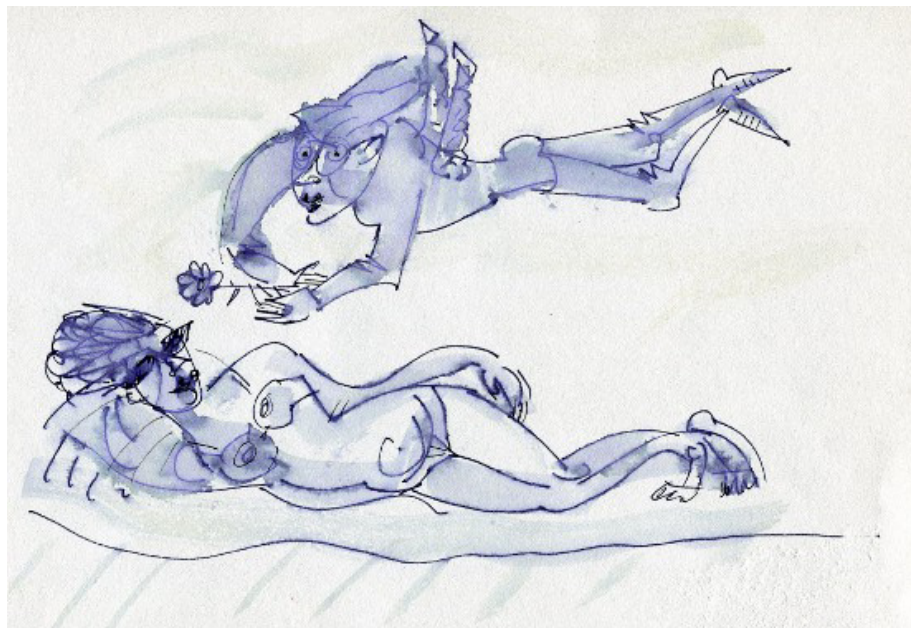
bylo horko, nikde žádnéj stín
přecházel jsem napříč náměstím

v kašně bosá holka stála, šaty kytkatý
velký oči vlasy střapatý
v kašně bosá holka stála, měla šaty kytkatý
velký oči a vlasy střapatý

horko, nikde žádnéj stín, jen rozpálená
dlažba, nad náměstím
horko, vedro k zalknutí, svit slunce
bolí, a bodá do očí, a vzduch se
tetelí, stýblo trávy se nepohne a
slunce pálí, pálí a žhne
horko, lepší jí šaty na tělo, nebe je
modrý vymydlený, bez jedinýho mráčku
horko, nohama se brouzdá ve vodě a
slunce, pálí pálí a žhne
horko, vedro k zalknutí

bosá holka po mě koukla, jen tak z plezíru
vyfoukla z pusy, žvejkačkovou bublinu
jenom letmo po mně koukla, jen tak z plezíru
vyfoukla největší bublinu, kterou jsem kdy viděl

horko, lepší jí šaty na tělo, nebe je
modrý vymydlený, bez jedinýho mráčku
horko, nohama se brouzdá ve vodě
a slunce, pálí pálí a žhne
a slunce, pálí pálí a žhne
a slunce, pálí pálí a žhne

Okolo půlnoci

možná že teď spíš a že se ti zdám
jsem u tebe blíž než si připadám
mrak zakryl měsíc na krajinu padnul stín
uslyšíš šustění křídel to za tebou přiletím
a projdu tím stínem

posílám vzkaz naléhavé SOS
morseovkou vytukávám texty SMS
najdeš tam moji zповěď i to že čekám na odpověď
a že chci jí hned

možná že teď spíš a že se ti zdám
jsem u tebe blíž než si připadám
možná že teď spíš a že se ti zdám
dost možná dost možná že myslím si to
jenom já sám

Písmena

doktor se dívá na obrazovku a drbe se na skrání
vidí tam moje srdce má ho tam jak na dlani
co říkáte pane doktore jsem Vám nerozuměl
že je tam čerstvá rána ve tvaru „L“

to pane doktore to bude nejspíš Lenka
měla ho v práci u sebe do pondělka
já myslel že jen polaská, že se srdcem potěší se
a tady to vidíte tak ona mi po něm píše

co že to říkáte, že další jizva je zahojená
vypadá jako „Z“ tak to bude nejspíš Zdena
ta měla pane doktore dlouhý štíhlý nohy
nádherný tělo a další krásný vlohy

že mám tam další jizvu starou co se špatně hojí
má tvar písmene „J“ tak ta bude nejspíš mojí
Jany první lásky blondátá celá byla
na první pane doktore se špatně zapomíná

že je tam ještě jedna přes celý srdce rozprostřená
veliký „M“ no to je Majka moje žena
hned jsem si říkal že ta mi tam schází
dlouho jdeme spolu v radostech i v nesnázích

pan doktor rozčílil se proč Vám to říkám
vždyť každá ta jizva to je vlastně infarkt
já ptám se Vás pane doktore koukněte se z blízka
na kolik písmenek mám tam ještě místa
na kolik písmenek tam mám ještě místa

Obchodní schůzka

bylo to v pondělí a díky náhodě
když jsem šel za mámou stávil se v hospodě
tam spolužák Jirka čekal na schůzku
která začít měla už za chvíli
na schůzku obchodní čekal půl hodiny
pili jsme pivo kecali kraviny
a pak se objevil povídá tebe znám
Petra jsem poznal i já byl poznán
Jirka se zlobil že Petr má zpoždění
na první schůzce na schůzce obchodní
Petr se bránil vždyť schůzka je první
a vždycky poprvé za moc to nestojí

vzpomeň jak poprvé, když byl jsi ještě panic
bylo to poprvé a nestálo to za nic
jo je to pravda, je to pravda, nestálo to za nic
příznej že je to pravda, čistá pravda, nestálo to za nic

a tak jsme seděli další hodiny
a pili pivo, kecali kraviny
každý si řek to svůj nic moc se nedělo
jenom venku, venku se setmělo
já za mámou jsem tenkrát nedošel
vybod se na všechno co ten den v plánu měl
ten den jsem vyplnil si díru v myšlení
když jsem se rozpomněl na první spojení
jak jsem se styděl, jak jsi si se mnou hrála
jak jsem se bál aby's to nepoznala
celej jsem se roztřá's a nevěděl co se sebou
jak jsem byl šťastnej, že to mám za sebou

vzpomeň jak poprvé, když byl jsi ještě panic
bylo to poprvé a nestálo to za nic
jo je to pravda, je to pravda, nestálo to za nic
příznej že je to pravda, čistá pravda, nestálo to za nic

Přání

ve stínu stromů tvou hlavu v klíně mít
hladit ti vlasy a jen tak si snít
bejt zase frajer co nejde mu odolat
ve stínu stromů umět tě rozesmát

poslouchat ptáky oči zavírat
na zádech ležet si jen tak a nic nedělat
do sklenky červený víno doplnit
ve stínu stromů umět tě pobavit

bejt zase frajer co nejde mu odolat
ve stínu stromů umět tě rozesmát

Řeka

jel z hornickýho měst zastavil u stromů
sešel dolů k řece ke starýmu mostu
kouká na ten proud
co pod ním se líně šourá
vzpomíná jak v červenejch trenýrkách překonal
strach a skočil z toho mostu
byla to vejška
ted' je to pár metrů

v hornickým městě nemaj řeku
jenom potok co přeskočíš
kouká na ten proud
co pod ním se líně šourá
vzpomíná jak na jaře pouštěli kry
skákali z jedný na druhou
to byl ten správnej adrenalin
dnes by se bál

v hornickým městě chtěl postavit vor
na rybníku blízko lesa
kouká na ten proud
co pod ním se líně šourá,
sešlo z toho rybník není řeka,
není kam se plavit na místě stát ho nebaví
kouká na ten proud
co pod ním se líně šourá,
najednou pak najednou
stalo se to najednou když
kouká na ten proud

co pod ním se líně šourá, najednou
cítí v sobě řeku
jak jím protejká
cítí v sobě řeku
jak jím protejká
je klidnej vyrovnaněj
řeka odnesla trable pryč
ted' už jí rozumí nic nemůže ho překvapit
v hlavě rajskej klid

řeka řeka vždycky v něm byla
dopředu hnala ho proudu síla
kouká na ten proud
co pod ním se líně šourá
je klidnej vyrovnaněj
v hlavě rajskej klid
je klidnej vyrovnaněj
jako ta řeka jako ta řeka jako řeka

Spadaný listí

text na písničku Joseph Kosma „Autumn Leaves“

dvanáctého října devětaosmdesát
prsty mi zůstaly na klávesách
na nebi nahý slunce bez mráčku
ve vzduchu napětí na pořádnou rvačku
napadlo mě a řek jsem si udělám to hned
pošlu ti pár myšlenek
jako dřív řekneme stejně větu
stejně si zapálíme cigaretu
já prosil jsem chvíli příští , ono nic
pak ze zdi vytrh telefonní drát
 nahý do spadanýho listí
nešli jsme se milovat

a dnes se toulám, po starém městě
hodiny na věži bijou, večer přichází blíž
i když je to dávno pryč mezi náma
na tebe myslím ještě
už jsem měl zato, že za tu dobu se mi
z hlavy vykouříš
jdu známou ulicí, koukám do oken
v tvém pokoji svítí světlo a mně je po těle teplo
mám vymyšlený, kdybych tě potkal
tak na otázku co tu dělám
odpovím krátce, jsem tu na procházce

Projdu bránou

ještě nejsem připravenej připravenej docela
abych přiznal že mi hrabe a navšívil doktora
aby mi dal bílej prášek na trable stresy co teď mám
ještě nejsem připravenej že pomalu umírám

ještě nejsem připravenej přiznat si že jenom sním
že si dělám velký plány který potom neplním
rozčilujou mě teď věci dřív bych se jen pousmál
ještě nejsem připravenej aby jsem to všechno vzdal

ještě nejsem připravenej připravenej úplně
aby jsem šel omluvit se jedný holce v Praze 2
řek jsem jí že nezavolám po pravdě jsem jenom lhal
omluvit se vzít to zpátky do teď na ní myslím dál

chtěl by jsem bejt připravenej připravenej na ten čas
až přestanou vidět oči tvoje ruce moje hřát
až i já projdu bránou přeždu řeku najdu klid
chtěl by jsem bejt připravenej ale neumím se připravit

Ptal se mě co na ní říkám

ptal se mě co na ní říkám,
mně odpovědět se nechtělo
nemám rád konflikty měli jsme pár piv
vždyť od dětství se dobře známe

chtěl se se mnou podělit
alkohol zvednul mu náladu
dobře naloženéj zamilovanéj
ptal se mě co na ní říkám

pak přisednul si kamarád
rozhovor nabral jinej směr
pokecali jsme pak se rozešli
cestou jsem se rozpoměl

ptal se mě co na ní říkám ?

pust' jí k vodě, je to kurva, to není holka pro tebe, holka do nepohody, je to štětka co spoléhá na svůj pěknej kukuč a jenom tě využije, nikdy nebude jenom tvoje a po prvním okouzlení přijde velký trápení, co za to nestojí, bude se vymlouvat že nemá čas, že už něco slíbila, pak jí uvidíš v dobrým rozmaru s jiným, zavoláš jí, budeš to chtít vysvětlit, ona odsekne, že ti přece neslibovala žádný manželství, ať jí dáš pokoj a vymažeš si její telefon z mobilu, ty pak budeš večer v baru přemejšlet, kde si udělal chybu, lejt do hlavy paňáky a trápit se, ale žádnou chybu jsi neudělal, je to kurva, štětka, nemá cenu nic než si tenhle ten fakt uvědomit a budeš zas v pohodě, tak jako já. Tohle to všechno už mám za sebou.

věnováno: Jakubovi Mikuláškoví

Jen pár chvil

zvolna vytrácí se
z obzoru rudej odlesk slunce
i vítr ztichl z podvečera večer
z mraku se vylilo stříbro měsíce

jen pár chvil a všechno je jinak
najednou pryč je splynutí těl
ještě nedávno byla jsi jiná
když jsem tě hladil do očí hleděl
věřil jsem že to nemůže končit
a těšil se až kam to povede

na stěně visí tvůj svazek klíčů
svazek klíčů od nebe nechalas mi tu
svazek klíčů svazek klíčů od nebe

řekni proč pár chvil a všechno je jinak
jen pár chvil a všechno všechno je jinak

Pomalej línej proud

pomalej a línej, je tady řeky proud
na břehu sedával s prutama na ryby
oči na splávku jen zaseknout
velikej podběrák pro případ co kdyby
slunce ho hladilo po tváři, ptáci štěbetaj kuplety
dva dny vůbec nic nechtyl, třetí den zas sedí u řeky

pomalej línej proud, co před jezem ještě zpomalí
nezastavíš, všechno přeteče
spláchne povalí, co se mu do cesty postaví
a věci jemu svěřený do moře odnese

měl svoje místo u řeky, každej ho tu znal
co chytil rozdal u cesty, na pozdravy odpovídal
v létě kluci mu ve džbánu nosili točený
v kapsách jim cinkaly od cesty, mince kovový
slunce ho hladilo po tváři, ptáci štěbetaj kuplety
dva dny vůbec nic nechtyl, třetí den zas sedí u řeky

pomalej línej proud, co před jezem ještě zpomalí
nezastavíš, všechno přeteče
spláchne povalí, co se mu do cesty postaví
a věci jemu svěřený do moře odnese

zhlídli ho u jezu u mlejna jak vlny čechraj mu vlasy
proud zul mu jednu botu a na druhou se chystá
tejden patří řece a kdyby mohl přál by si asi
ať to nechaj jak to je a dopřejou mu pokoje
proud teď hladí ho u dna a ryby líbají na rety
nikam nespěchá, chce zůstat u řeky

pomalej línej proud, co před jezem ještě zpomalí
nezastavíš, všechno přeteče
spláchne povalí, co se mu do cesty postaví
a věci jemu svěřený do moře odnese

pomalej línej proud

Červená

ta červená barva mne zasáhla hned
bez varování obrovskou silou
byl jsem jak dítě co prvně vidí vlastní červenou krev
a všechno se v něm sevře a cítí strach že umře

tý červený barvy, barvy její rtěnky
červenýho přívěsku na sněhobílý blůzce
červenejch bot na zlatejch jehlách
a červený náušnice, všimnul jsem si pozdě

to už jsem seděl proti ní ve vagónu metra
nehybná sfinga dívala se směrem ke mně
tajemná prokletá, jak před bordelem napůl stažená roleta
schovaná za sluneční brejle

hned jsem věděl že musím
že musím pryč nebo se zadusím
vyběhnout z vagónu na perón
a v klidu z hluboka se nadechnout
bylo jasné že musím
vypadnout pryč nebo se zadusím
ke dveřím to mám jenom pár kroků
už běžím tu vzdálenost několik roků
pár metrů ke dveřím, pár metrů ke dveřím, běžím

ta červená barva mne zasáhla hned
bez varovává obrovskou silou
ta barva, ta barva
její barva byla červená, červená

Praha, stanice metra Anděl, 9 hodin, 30. června 2013

Ztracená šála

ztracená šála rukavice v trapu
rozbitá hlava pocity strachu
hlava mi třestí hlava mne bolí
čert vem mou hlavu ta šála byla mojí
holky měl jsem jí pučenou
zatraceně zaručeně to mám pěkněj průšvih

jó budu muset do hospody, jestli tam šála nevisí
a když najdu i rukavice, bude všechno v cajku
zajdu do hospody jestli tam nevisí
a kdyby byly i rukavice tak bude všechno v cajku
ale co když tam šála nebude
zatraceně zaručeně to bude pěkněj průšvih

tak koupím jí novou šálu místo ztracený
určitě pozná že to není ta její
jak mám koupit novou šálu místo tý ztracený
když nepoznám vzor a matně trefím barvu
stejně by to poznala má na takový věci čuch
zatraceně zaručeně to bude pěkněj průšvih

a tak se zvedám a jdu ven
stůjte při mně všichni svatí
na boty špinavý říkám si že
že se mi smůla nepřilepí

ztracená šála rukavice v trapu
rozbitá hlava pocity strachu
hlava mi třestí hlava mne bolí
čert vem mou hlavu ta šála byla mojí
holky měl jsem jí pučenou
zatraceně zaručeně to mám pěkněj průšvih

Nedělní ranní pobožnost

nedělní ranní pobožnost
obešla se bez kostela
bez dlouhý cesty na Svatou Horu
nebo dolů z kopce na náměstí
nebylo k ní potřeba
svěcený vody ani kněze
stačilo jenom dřív se probudit
a pokleknout u postele
nechat sluneční paprsky dopadnout na polštář
prozářit její kudrnaté rusé vlasy

zrzavý vlasy na polštáři
zažehlo rozednění
hlava jí hoří svatozáří
když probouzíš se vedle ní
hlava jí hoří svatozáří
teď tiše klečíš vedle ní

budík tiká aleluja
aleluja aleluja
aleluja aleluja
aleluja

Řeka

Otec pracoval v dolech, dostal byt a tak jsme se přestěhovali do Příbrami. Mě se nechtělo, najednou jsem přišel o všechno, o kamarády, o řeku. Zvyknul jsem si. Jakmile byla příležitost, do Loun jsem se vracel. I když jsem se tam nenarodil, Louny byly vždy mým hlavním městem, mojí Prahou. Letos o prázdninách jsme s Majkou do Loun na pár dní zajeli. Chtěl jsem jí ukázat České středohoří, všechna ta místa, kde jsem vyrůstal a přidat zážitky a problémy, které jsem měl tehdy s dospíváním. Večer jsme si na pokoji udělali kafe a já se zeptal zda by jí nevadilo, když se půjdu po městě sám projít. Zamířil jsem rovnou k řece. Objevil starý pilíř v místech kde stála lávka přes řeku. Zašel na výstaviště, na místo, kde jsem ve školce co by neplavec, přeplaval s kruhem řeku. Učitelka co za mne odpovídala, asi neměla ze mne velkou radost. Když jsem se podél řeky vracel, uvědomil jsem si, že řeka ve mě zůstala. Stále ve mě je a vždycky byla, jen jsem si její přítomnost neuvědomoval. Když jsme se přestěhovali, chybělo mi, jak jsme na po řece pouštěli kry a jezdili pak na nich. S kamarádem ze třídy jsme pak chtěli postavit na rybníku (na Fialáku) vor. Sešlo z toho. Řeka je řeka.

V Lounech 24.7. 2015

Rod mužský a rod ženský

každej chlap má svoje někdo v tanku jezdí rád
někdo sbírá mince a jinej zas koupí si hrad
někdo je na ženský druhej zas jen pro sebe
každej jsme originál a mě přivádí do nebe

když můžu tady stát a na kytaru hrát

chlap je samec, vůdce, rád udává směr
netuší ten správněj na jih na sever ?
to ženský to maj jasný, vždycky vědí svý
to mě doopravdy vždycky potěší

když můžu tady stát a na kytaru hrát

ženský to maj jasný je třeba se rozmnožit
pak vychovávat děti pro novou generaci žít
maj jasnej cíl i záměr tomu podřídí vše
na ně nedosáhnem na to ruku dám do ohně

nejde je pochopit maj svůj samostatnej stát

nemaj problém s realizací, realizace to jsou ony samy
jen závistivě koukáme k čemu jsme tu chlapi my
jen se pinožíme a hledáme svůj cíl, každej má jinej
ale málokdo má to štěstí bejt jak ty ženský naplněnej

ženský nepochopíš maj svůj samostatnej stát

s pohledem a tělem dokážou neskutečný věci
stačí se zakoukat a hned zamčenej jseš v jejich kleci,
někdo je na ženský, jinej zas jen pro sebe
každej jsme originál a mě přivádí do nebe

když můžu tady stát a na kytaru hrát

Nad hrncem pára

jako pára,
v prostoru se mi ztrácíš
sedíš přede mnou
myšlenky jinde máš
říkám ti vážný věci
odpovědi vracíš
koukáš se skrze mne
trochu se usmíváš

jsme tu spolu a já
jak bych tu nebyl
srandičky švitoření
jsou najednou pryč
poznám to podle očí
připadám si jak debil
poznám podle očí
holka, kdo do očí ti skočil

jsi uhranutá, někdo mi tě začaroval
jsi nádherná a tvoje oči říkaj
že už mi nepatříš, někdo mi tě začaroval
zaseklo se to a nejde s tím pohnout dál

jsme tu jak na školení
sedíš, myslíš si svoje
marně se snažím
něčím tě zaujmout
rozum mi říká
ty už nejsi moje
bojím se tvých očí
holka, kdo do očí ti skočil

jsi uhranutá, někdo mi tě začaroval
jsi nádherná a tvoje oči říkaj
že už mi nepatříš, někdo mi tě začaroval
zaseklo se to a nejde s tím pohnout dál

tak řekni, vysyp to, kdo je ten šťastivec?

První sníh

text k písničce Michala Filiny

křišťálově bílá, to napadl první sníh
a najednou všechno kolem je, jako v pohádce
o sněhové královně
na lavičce v parku čerstvé stopy vran
čepice bílé mají stromy, a stále padá dál
první sníh, padá křišťálově bílá

na tvář ti spadla, a hned roztála,
sněhová vločka, a teď je z ní slza
ale ty se usmíváš, ruce teplý máš
jsi moje horká ledová pohádková královna

křišťálově bílá, to napadl první sníh
a najednou všechno kolem je, jako v pohádce
o sněhové královně
máš čepici a šálu, kreslíš do sněhu
vše je poprvé vnímáme jen tu bílou nádheru
první sníh padá křišťálově bílá

Odpoledne na kole

text k písničce Michala Filiny

v sobotu odpoledne jedem spolu na kolech
jedeš z kopce přede mnou a já zatajuju dech
vlasy jak na stožáru vlajka třepotaj se ve větru
a já koukám na tebe jak sluší ti to ve svetru

kola hvízdaj zpívaj a brzda skřípe v zatačce
a řetěz přede jako kočka když sedí na klíně
asfalt nám otvírá cestu do kopce
v údolí stavíme ve starý hospodě na rovině

objednám polívku dršťkovou
taky kafe a piv pár půlku máme za sebou
vlasy rozcuchaný máš a tváře rudý od větru
celá se usmíváš a sluší ti to ve svetru

kola hvízdaj zpívaj a brzda skřípe v zatačce
a řetěz přede jako kočka když sedí na klíně
asfalt nám otvírá cestu do kopce
v údolí stavíme ve starý hospodě na rovině

Uklízečka boogie

chlapi s těma je to těžký, já mohla bych vám vyprávět
pořád plácaj ty svý třesky plesky
myslí si že jenom kolem nich se točí svět
večer teplý jídlo a pivo do džbánu
chlapům sloužit, to není jen tak, jen tak holánku

chlap ten se objeví, trochu se potěší
a než se ohlídněš je v tahu
nechá ti kartáček, kolínskou po holení
a v oblacích ukotvenou hlavu
nechá tě tu jenom tak stát
překvapenou, opuštěnou, prázdnou, vyždímanou jak
jak hadr na podlahu

chlapi s těma je to těžký, já mohla bych vám vyprávět
myslej si, že jsou jedničky, že bez nich se neobejde svět
já nemyslím si to ale přeci
cejtím se bez nich
cejtím se bez nich
cejtím se bez nich jak
jak prázdná váza na kredenci

Valetol

už všeho mám dost jsem unavenej
špatně jsem spal a jsem přetaženej
poslední tejden jsem se nezastavil
kolačka prokluzujou a ubejvá sil
jíst mi nechutná a nebaví mě pařit
taky mi připadá že přestává se dařit
chodím spát pozdě a brzo ráno vstávám
a k tomu ještě začne mě bolet hlava

vezmu si prášek už mě to zase bere
co budu dělat když prášek nezabere
v duchu si slibuju přestanu kouřit chlastat
dám hlavu na polštář teď zbejvá jenom čekat
můj prášek zabírá!!! tentokrát měl jsem štěstí
zas se mi povedlo zvítězit nad bolestí

tento obřad často opakuju
a stejný věci pokaždý slibuju
pořád to samý až sám se sobě divím
proč dokola dělám stejný chyby
vím zas to přijde bolestí budu kňučet
a výčitky předloží mi účet
začne to ráno zas nechce se mi stávat
a k tomu ještě začne mě bolet hlava

Vezmu si prášek...

Všechno je propojený

stojíš si na štěstí
zkus trochu ustoupit
rozhlídni se
co potřebuješ dávno máš
nenech si namluvit
že musíš mít všechny ty věci
který ti chtějí prodat
jejich triky znáš

reklama láká na panáka,
půjč si na nověj dům
pořádně makej
budeš celej zlatej,
čuchneš k velkejším penězům
nemáš dost peněz?
do hospody nelez
máš dojem všechno uměj peníze
ale tady jsme na zemi
všechno je propojený
zákonem přitažlivosti a zemský tíže

všechno je propojení letíme vesmírem
tady platí jen zákony přitažlivosti a zemský tíže
letíme vesmírem všechno je propojený
všechno je právě teď a je ho dostatek

věnováno Lence Vlasákové

Jiří Hejnic
TEXTY 2

Ilustrace: Milada Voláková-Mojsejová
© Jiří Hejnic 2016